

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ*

— Καλέ μου φίλε, ελπε ό γιατρός μπαίνοντας στό σαλόνι όπου βρισκόταν ό Φρειδερίκος και σφιγγοντας του τά χέρια, τό τέλος της πλησιάζει. Θα πεθάνει! Μην την κάνετε λοιπόν νά πονήσει, νά ύποφέρει, μήν την άνησυχείτε παιά...

Ό Φρειδερίκος άναστήναξε χωρίς νά πή λέξει. Δέν καταλάβαινε τί έννοοιές ό γιατρός μέ τά λόγια που του ελεπε. Κι' όταν έμεινε μόνος, κάθισε στον καναπέ του σαλονιού ζητώντας μέσ στον πόνο του νά εξήγηση αυτά τά παραδόξια λόγια: «Μήν την κάνετε νά ύποφέρει, μήν την άνησυχείτε παιά...» Άπό δώ και δύο χρόνια που έγινε ό γάμος του μέ τί Λουκία, ύπηρεζε γι' αυτή ό πιο τρυφερός, ό καλύτερός άπ' τους συζύγους, όπως κι' εκείνη, ή δυστυχής ετοιμοθάνατη ήταν ή πιο καλή, ή πιο πιστή από τίς γυναίκες. Τότε γιατί του μίλησε έτσι ό γιατρός; Τι ήθελε νά πεί μέ τά παράξενα εκείνα λόγια του;

Ό κρότος της πόρτας που άνοιξε άξαφνα έκανε τό νέο νά σηκωθεί, τον έβγαλε άπ' τί νάρκη του λύπης του. Τώρα ήταν ό παπας που έβγαυε άπ' τό δωμάτιο της άρρωστης, ύστερα από την έξομολόγηση. Κιόταξε τό Φρειδερίκο μ' ένα τρυφερό βλέμμα, του έσφιξε τά δύο χέρια, όπως έκανε κι' ό γιατρός, και του ελεπε μέ παρακλητικό ύφος:

— Την συμφιλιώσατέ και τό Θεό. Ό Θεός την συγχώρησε!... Τώρα πρέπει νά την συγχωρήσετε και σεις. Μήν την κάνετε νά λυπάται. Θα πεθάνει!...

Ό Φρειδερίκος έννοιωσε πάλι την ίδια άγωνία νά του σφιγγί την καρδιά.

Γιατί ό παπας του ελεπε τά ίδια τά λόγια του γιατρού; Δέν μπορούσε νά κρατηθή παιά. Ήσπερε νά μάθη. Σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα και μπήκε στό δωμάτιο της άρρωστης.

Ή Λουκία ήταν κάτασκη μέσ στό λευκό της κρεβάτι. Τά ξεθωιά μαλλιά της σχημάτιζαν ένα φουστέλιανό γύρω άπ' τό ώρειο άκόμη πρόσωπό της. Ήταν άδύνατη, ζωσμένη, σάν νά έκρίωνε, και έμοιαζε, μέσ' στις δίπλες των σεντονιών, μ' ένα λουλουδάκι του χειμώνα, χαμένο μέσ' στό χιόνι. Τά μάτια της, γεμάτα άγωνία και πόνο, γύρισαν φοβισμένα προς τον Φρειδερίκο. Ό άνδρας της βλέποντας την φοβισμένη παραένευστη περισσότερο. Μά τί της συνέβαινε λοιπόν; Γιατί φαινόταν έτσι τρομαγμένη; Γονάτιζε μπρος στό κρεβάτι της και προσπαθώντας νά συγκρατησή τά δάκρυά του, την ρώτησε μέ συγχυσμένη φωνή:

— Ω Λουκία, Λουκία, τί σου ελεπαν αυτοί οι άνθρωποι και είσαι τόσο λυπημένη;

Έκείνη τον κύτταζε μέ τά μεγάλα, φοβισμένα της μάτια και του άπάντησε μέ φωνή τρεμάμενη:

— Ό γιατρός μέ άφησε νά έννοήσω ότι θα πεθάνω! Τά μάτια του Φρειδερίκου γέμισαν δάκρυα. Έκρυψε τότε τό πρόσωπό του σά χέρια του γιά νά μή τον δη νά κλαίη. Χαϊδεύοντας του τά μαλλιά ή Λουκία μέ τά μικρά, κρύα δάχτυλά της, εξακολουθούσε μέ πιο άδύνατη άκούη φωνή, μέ φωνή οβυσμμένη:

— Άλλά δέν ειπε ό γιατρός που μ' έλάττωσε, άγαπημένε μου... Περισσότερο, μέ σπάζαξαν τά λόγια του παπά. Μού ύπέδειξε την ένοχη στάσι μου άπέναντί σου...

— Είπε τρελλάς! φώναξε ό Φρειδερίκος, χωρίς αυτή τί φορά

νά προσπαθήσει νά κρύψει τό δάκρυά του, σφιγγοντας τό άδύνατο σωματάκι της στην άγκαλιά του. Και συνέχισε:

— Μη τό λές αυτό, άγάπη μου... Μ' άγαπούσες όσο μ' άγαπούσα, μέ την ίδια άφοσίωσι... Μέ σένα γνώρισα την εύτυχία!...

Τά μάτια της μικρής άρρωστης πήραν μών έκφρασι τρόμου: Ένωσε τά χέρια της, σάν νά ήθελε νά προσευχηθή και ψυχθείς μέ φωνή που την διέκοιταν οι ρόγχοι του θανάτου και οι λυγμοί του πόνου:

— Ή τρυφερότης σου κάνει τίς τύψεις μου πιο φρικτές και την όμολογία φοβερότερη. Και όμως, πρέπει νά τά όμολογήσω όλα. Ό παπας μούδωσε τη συγχώρησι μ' αυτή τί συμφωνία. Άκουσε, μικρέ μου Φρειδερίκε, καλέ μου άντρούλη... Σ' έπρόδωσα!...

Άκούγοντας τά λόγια της ό Φρειδερίκος οβύλιαζε από πόνο. Ή καρδιά του σίστηκε, έγινε χίλια κομμάτια. Έκρυψε σά σεντόνια τό πρόσωπό του κι' άρχισε νά κλαίη. Ή Λουκία, ή ετοιμοθάνατη Λουκία, τον κυττούσε μ' άγωνία. Λαχταρούσε μ' άκούση τη φωνή του πριν έσυνήρη. Τέλος του ψυχθείς:

— Φρειδερίκε, άγάπη μου, άπάντησέ μου, πές μου τίποτα... Άχ! μίλησε... Μίλησε μου... Θα πεθάνω άπαρηγόρητη άν δε μέ συγχωρήσης!

Ό Φρειδερίκος τοακισμένος από τον πόνο του έννοιωσε νά φτερουγίζουν στο πρόσωπό του τά μικρά δάχτυλα της άρρωστης που έπεσαν παιά την κρηάτα του θανάτου...

Τότε παιά τη λυπήθηκε. Ναι, έσπερε νά την συγχώρηση. Θυμήθηκε τά λόγια του γιατρού και του παπά: «Μήν την κάνετε νά πεθάνη!...» Κ' ένας άπέραντος οίκτος άνέβλυσε άπ' τά κατάβαθα της ψυχής του. Μέ τά δύο χέρια στην καρδιά, σάν νάθελε νά σταματηθή τό αιμα της πληγής του και νά διατηρήσει έτσι όλα την δραστηριότητα του, σηκώθηκε σιγά-σιγά και συγχέτριωσε ότι του άπέμενε από δύναμι, και καλύτερη γιά νά πή ψέματτα, και νά πή ψέματτα άλλα νά ψευσθή γλυκά, νά ψευσθή χαμογελάοντας γιά νά πεθάνη ήσυχη ή μικρή του άρρωστη.

Έσκυψε επάνω της, κι' ενώ ή καρδιά του σαράζιταν από τον πόνο, της ελεπε γλυκά:

— Τό ήξερα, μικρούλια μου, ναι τό ήξερα... Μη λυπάσαι... Ό,τι έγινε, έγινε παιά... Σ' συγχώρησα... ναι, ναι, τό ήξερα και σέ συγχωρώ!

Ή Λουκία τον κύτταζε κατάπληκτη. Τόν πίστεψε. Και τό πρόσωπό της φωτίστηκε από άγαλλίασι...

Ήτοι κυτάζοντας τον, ξεψύχησε σιγά-σιγά σάν πουλάκι...

ΚΑΡ. ΦΟΛΕΪ*

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ό δοιές νιέ Κρουαλέν—αναφέρει ό Σαιν-Σιμόν σά «Άπομνημονεύματά» του—ήταν ένας κοντόχοντρος άνθρωπάκος, ξεπνως, τιμιότατος, γενναίος, αλλά και εθηνικός μέχρς υπερβολής.

Σέ κάποια μάχη ένυνε νά συλλάβη αιχμάλωτο έναν άξιωματικό του έθηνικού στρατεύματος. Ό δοιές, θέλοντας νά περιποιηθή τον αιχμάλωτο του, τον έφιλοξένησε στο «σιτί» του—τό όποιον, στην περίσταση αυτή, ήταν πιο άθλια καλύτερη.

Όταν ένήχτωσε, του έπρότεινε νά μοιρασθή τό «κρεβάτι» του—άποτελούμενο από...ένα μοναδικό στρώμα μαζί του. Ό αιχμάλωτος, θέλοντας και μη, έδέχθη, αλλά, γιά νά μή καταχρασθή της λεπτότητος του δουκός, άποτραβήχθηκε όσο μπορούσε περισσότερο προς την άκρη του στρώματος. Τό άποτέλεσμα ήταν ότι, γιά νά θέλη ό καθένας τους από υπερβολική ευγένεια νά κάμη όσο τό δυνατόν περισσότερο τόπο στον άλλον, κατέληξε νά κοιμηθούν και οι δύο τους... [επάνω σά γυμνά σάνιδια του πατώματος!...]

οχέθηκε.

Και του δώσαμε ένα καθρεφτάκι γιά νά γυαλισθή.

Τι ειχε συμβή νομίζετε;

Τό μολύβι που έξυσε προηγουμένως γιά νά τό χρησιμοποιήση ως πηροβι ήταν της μελάνης, και καθώς τό μεταχειριζόταν τρώγοντας τον μπακαλλάρο, ή μελάνη αναλύθηκε και του έβγαψε δυο τό περι τό στόμα του δάσος!...

— Τό σουρπρίξ! Τό σουρπρίξ, κύε Ταγματάρχα!... ΈΞοχο!... Θεό!... Μεγαλειον!... Φωνάσαμε δυο.

Και ήταν πράγματι έξοχο και πρωτοφανές.

Μιά γλυκεία και νοσταλγική μενεζελιά φθινοπωρινή έσπερα, ένόμιζε κανείς ότι απλώθηκε επί του θυμοειδούς πρόσωπού του καλού μου φίλου.

Ήταν πρωτοφανές, είπαμε, άλλα και... άνεπίτηλο!...

Μπουγάδι μιάς εβδομάδος και έντριβές μέ παντός είδους σιτίγια και όρεξα δέν τό καθάρισαν... Έμεινε μωβ κοντά ένα μήνα σάν νάχε... πένθος!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.